

Sygn. akt **II K 450/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Kosowski

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Ciołko

przy udziale A. Z. Prokuratora Rejonowego w Kamiennej Górze

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 r. sprawy karnej

B. P. s. B. i G. z d. B.

ur. (...) w Ś.

Oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 11 kwietnia 2015 r. do 4 maja 2015 r., w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uporczywie nękał K. P. w ten sposób, że nachodził ją w miejscu zamieszkania oraz w miejscu pracy, wszczynając awantury, a także wykonywał wielokrotnie telefoniczne połączenia o różnych porach dnia i nocy lub wysyłał wiadomości tekstowe SMS, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 05.08.2009 r. w sprawie sygn. akt II K 356/09 za czyny z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10.09.2011 r. do 12.04.2012 r., na poczet kary zaliczono okresy pozbawienia wolności od 27.11.2008 r. do 28.11.2008 r. i od 09.03.2011 r. do 04.06.2011 r.,

tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w czasie i miejscu jak w pkt I, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził za pomocą wiadomości tekstowych SMS pozbawieniem życia K. P., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanych w punkcie I,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. B. P. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I i II części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że groził on kilkakrotnie K. P. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w rozmowach bezpośrednich i przez telefon, to jest czynu stanowiącego występki z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza wobec B. P. karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zalicza B. P. okres zatrzymania od dnia 06.05.2015 r., g. 13.30 do dnia 07.05.2015 r. g. 12.45,

3. na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec B. P. zakaz kontaktowania się bezpośredniego i zbliżania się na odległość mniejsza niż 50 metrów do K. P. oraz jej matki G. K. i babki W. R. przez okres 5 (pięciu) lat,

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. Ł. kwotę 516,60 zł, w tym kwotę 96,60 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług,

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia B. P. od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 450/15

UZASADNIENIE

K. P. pozostawała przez 8 lat w związku z B. P.. Od 2 lat nie byli już ze sobą w związku.

Wiosną 2015r. B. P. opuścił na przepustkę jednostkę penitencjarną, gdyż zmarła jego matka. Pogrzeb był 14 marca 2015r. Z przepustki tej B. P. nie powrócił.

Wówczas nie był już w związku z K. P., jednak ta pomagała mu w zorganizowaniu ceremonii pogrzebowej mamy.

B. P. miał wspólne dzieci z byłą konkubiną. Przychodził on do miejsca zamieszkania K. P. i dzieci. Ta wpuszczała go do mieszkania, nie chcąc ograniczać mu kontaktów z dziećmi, a także bojąc się go. Wiedziała bowiem, że w przeszłości reagował agresją na wszelkie próby przeciwstawiania się jego woli.

Dowód: zeznania świadka K. P. –k113v-114,

W okresie od 11 kwietnia 2015 r. do 4 maja 2015 r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru B. P. uporczywie nękał K. P. w ten sposób, że nachodził ją w miejscu zamieszkania oraz w miejscu pracy, czynił to o różnych porach wszczynając awantury, a także wykonywał wielokrotnie telefoniczne połączenia o różnych porach dnia i nocy lub wysyłał wiadomości tekstowe SMS, czym wzbudził w K. P. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność, jak też działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził kilkakrotnie K. P. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w rozmowach bezpośrednich i przez telefon, przy czym groźba ta wzbudziła w K. P. uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Przez cały ten okres K. P. obawiała się B. P.. Ten jak przychodził, robił jej awantury, dzieci się budziły na skutek jego awantur.

Dowód: zeznania świadka K. P. –k113v-114v,5-6,115,

zeznania świadka W. R. –k115,34v-35,

zeznania świadka G. K. –k115v-116,37v-38,

protokół zatrzymania rzeczy –k9-11, 12-14,

protokół oględzin telefonu –k44-52,

B. P. zachowanie tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 05.08.2009 r. w sprawie sygn. akt II K 356/09 za czyny z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10.09.2011 r. do 12.04.2012 r., na poczet kary zaliczono okresy pozbawienia wolności od 27.11.2008 r. do 28.11.2008 r. i od 09.03.2011 r. do 04.06.2011 r.

B. P. był dotychczas wielokrotnie karany.

Dowód: karta karna –k99-102,

odpisy wyroków -53-54,

B. P. przyznał, że kierował groźby popełnienia przestępstwa do byłej konkubiny. Nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 190a §1 kk. Wyjaśnił, że przychodził do miejsca zamieszkania byłej konkubiny, gdyż chciał kontaktu z dziećmi.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługują na uwzględnienie. Stoją one w rażącej wręcz sprzeczności z zeznaniami świadka K. P., wskazującej, że oskarżony kierował do niej groźby popełnienia przestępstwa, których się obawiała, jak też, że uporczywie ją nękał. Jej relacja jest logiczna i spójna. Sąd zauważa rozbieżność w zakresie formy, w jakiej miały być kierowane groźby do pokrzywdzonej (bezpośrednio w rozmowach, w smsach, czy w rozmowach telefonicznych), jednak ta okoliczność nie ważyła na wiarygodności relacji świadka. Świadek K. P. nie przejawiała bowiem chęci rewanżu na oskarżonym za jego zachowanie. Na pewną rozbieżność w w/w zakresie miały niewątpliwie wpływ długotrwałość negatywnego zachowania oskarżonego, jego różnorodność, znaczne natężenie negatywnego zachowania wobec pokrzywdzonej, jak też olbrzymi strach K. P. przed jej byłym konkubentem. Ta ostatnia okoliczność wynika choćby z obserwacji świadka na sali rozpraw (k112,113v), czy też relacji jej babki i matki, również składających zeznania w sprawie.

Oceniając zeznania świadków W. R. i G. K., Sąd doszedł do przekonania, że są one wiarygodne. Świadkowie ci w sposób jednoznaczny zeznawali, że dochodziło do kierowania gróźb karalnych przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonej, jak też jej nękania. Ponadto relacje świadków były zbieżne z zeznaniami K. P. również co do innych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, albowiem ich zeznania są jasne, pełne i korespondują ze sobą. Za uznaniem zeznań w/w świadków za wiarygodne przemawiała także stanowczość tych zeznań co do przedstawianych okoliczności. Na szczególną uwagę zasługują zeznania świadka G. K. – matki K. P.. Świadek wskazywała również na negatywne zachowania oskarżonego wobec jej córki w okresie nie objętym aktem oskarżenia co rysowało skalę i zakres zachowania oskarżonego. Z relacji tych wynikało, że takie negatywne zachowanie oskarżonego było w zasadzie normą.

Oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego podnieść trzeba, że były one wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu kierowania gróźb do pokrzywdzonej. Korespondowały one w tym zakresie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków.

Sąd uznał za wiarygodne także wszelkie dowody z dokumentów, albowiem ich rzetelność i autentyczność nie budzi wątpliwości i nie sposób ich kwestionować. Sąd zauważa, że protokół oględzin telefonu wskazujący treść wiadomości sms kierowanych przez B. P. do K. P., wskazuje na kierowanie gróźb do pokrzywdzonej ale już po okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia.

Wina jak też sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

B. P. w okresie od 11 kwietnia 2015 r. do 4 maja 2015 r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru B. P. uporczywie nękał K. P. w ten sposób, że nachodził ją w miejscu zamieszkania oraz w miejscu pracy, czynił to o różnych porach wszczynając awantury, a także wykonywał wielokrotnie telefoniczne połączenia o różnych porach dnia i nocy lub wysyłał wiadomości tekstowe SMS, czym wzbudził w K. P. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność, jak też działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził kilkakrotnie K. P. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w rozmowach bezpośrednich i przez telefon, przy czym groźba ta wzbudziła w K. P. uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. B. P. zachowanie tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 05.08.2009 r. w sprawie sygn. akt II K 356/09 za czyny z art. 224 § 2 k.k. i

art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10.09.2011 r. do 12.04.2012 r., na poczet kary zaliczono okresy pozbawienia wolności od 27.11.2008 r. do 28.11.2008 r. i od 09.03.2011 r. do 04.06.2011 r. Zachowaniem swoim oskarżony wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 §1 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

B. P. mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszył je. Jest on człowiekiem dorosłym, ma więc wiedzę, że kierowanie gróźb karalnych, czy też nękanie innej osoby jest zabronione. Dysponując dostateczną wiedzą i doświadczeniem oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia. Miał on możliwość rozpoznania bezprawności swoich czynów, mógł zachować się zgodnie z prawem. Oskarżony przypisanych mu występków dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Wspomnieć tu trzeba, że doskonale wiedział on, że pokrzywdzona nie życzy sobie kontynuacji związku z nim, a mimo to pod pretekstem kontaktów z dziećmi nachodził ją i nękał.

Szkodliwość społeczna przypisanego oskarżonemu przestępstwa jest znaczna, co wynika z okoliczności, jakie, zgodnie z art. 115 § 2 k.k., należy brać pod uwagę przy jej ocenie. Okolicznością obciążającą jest fakt, że oskarżony wypowiadał groźby kilkakrotnie. Nękał też pokrzywdzoną czyniąc to również w miejscach publicznych –pod jej pracą, na ulicy, co świadczy o znacznym poczuciu bezkarności oskarżonego. Wspomnieć trzeba, że w tym czasie przebywał na tzw. niepowrocie z przepustki z jednostki penitencjarnej. K. kierowanych gróźb pod adresem pokrzywdzonej świadczy również o znacznym natężeniu złej woli oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia także pobudka jaką kierował się oskarżony –chęć odegrania się na pokrzywdzonej za to, że ta nie chce związku z nim. Za nieprawdziwe uznano twierdzenia oskarżonego, że on jedynie kontaktu z dziećmi. Zachowanie takie, gdyby nawet miało miejsce, nie uprawniało oskarżonego do przestępczego działania. Okolicznością obciążającą było także kierowanie do pokrzywdzonej gróźb popełnienia najcięższego z przestępstw –zabójstwa. Wcześniejsza karalność także przemawiała na niekorzyść oskarżonego. Również zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa –prowokacyjne jego zachowanie wobec pokrzywdzonej w toku rozprawy (k112v), jawi się jako okoliczność obciążająca i świadcząca o zaciętrzewieniu oskarżonego w jego występny zachowaniu wobec pokrzywdzonej. Nie może być ono ocenione korzystnie dla oskarżonego.

Sąd nie dopatrywał się w przypadku oskarżonego B. P. okoliczności łagodzących.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo kodeks karny przewiduje karę pozbawienia wolności do lat 3. Na podstawie wszystkich ujawnionych w toku postępowania okoliczności Sąd skazał B. P. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony B. P. dopuścił się przypisanego mu czynu, będąc uprzednio karanym za przestępstwo między innymi z art. 190 §1 kk. Oskarżony przejawiał wysoce lekceważący stosunek dla porządku prawnego, o czym świadczy fakt popełnienia kolejnego przestępstwa umyślnego także rok po wydaniu wyroku w sprawie VIII K 762/13. Wskazana powyżej okoliczność powoduje, że nie sposób jest uznać, aby możliwe było wystawienie oskarżonemu pozytywnej prognozy kryminologicznej. Za brakiem takiej prognozy przemawiało opisane powyżej zachowanie oskarżonego także już w toku postępowania sądowego. Nie można uznać, iż zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa.

Ważnym czynnikiem przy warunkowym zwieszeniu wykonania kary jest także potrzeba społecznego jej oddziaływania. Element ten to obok oddziaływania na środowiska sprawcy, także oddziaływanie na krąg osób należących do środowisk, z których wywodzą się pokrzywdzeni tego typu przestępstwami i niezwykle istotne jest tu kształtowanie przekonania, że ten, kto w przestępny sposób narusza dobra pozostające pod prawnokarną ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Element ten w przedmiotowym postępowaniu jest szczególnie ważny z uwagi na okoliczności zdarzeń. Zdaniem Sądu, właściwe uwzględnienie okoliczności popełnienia przestępstw, osobowości sprawcy czyniłoby w tym konkretnym przypadku wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, karą niesprawiedliwą

w odczuciu społecznym i nie dającą się z tego względu zaakceptować. Z tych też względów Sąd uznał, iż właściwą karą w stosunku do oskarżonego będzie bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono oskarżonemu B. P. okres zatrzymania wskazany w punkcie 2 wyroku.

Biorąc pod uwagę natężenie agresywnego zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej i dostrzegając potrzebę jej ochrony przed negatywnym zachowaniem oskarżonego, na podstawie art.

na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec B. P. zakaz kontaktowania się bezpośredniego i zbliżania się na odległość mniejszą niż 50 metrów do K. P. oraz jej matki G. K. i babki W. R. przez okres 5 (pięciu) lat.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. Ł. kwotę 516,60 zł, w tym kwotę 96,60 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonej.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonego B. P. w chwili orzekania, Sąd doszedł do przekonania, że zasadnym będzie zwolnienie na podstawie art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych, oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciążenie nimi Skarbu Państwa, w tym za zasadne uznano także nie wymierzanie oskarżonemu opłaty.